

по-спокойно ще ми стане на душата“ — и не се вѣрва самъ: кжде се е дѣналъ мързелътъ му?

— Кжде отивашъ? попитала го бабата, а самата се чуди, що е станало съ дѣдото.

— Спи, жено! Не се безпокой. — Ще ида само да прегледамъ, дали е заключено.

Воденичарътъ излѣзълъ на двора.

Ясно, ясно! . . . Грѣйнала пълната месечинка, — свѣтло като день. Вижда се доста надалечъ. Само чернитѣ сѣнки на клонитѣ отъ дърветата и на кжщитѣ падатъ на снѣга. А той блещи подъ лжчитѣ на месечината и на лѣсналитѣ като брилянти на небето звезди.

Тихо е въ мразовития въздухъ. Отдалече се чува, какъ скрипти снѣгътъ подъ воденичаровитѣ плѣстени ботуши.

Оглежда се стариятъ воденичаръ, вслушва се и, чудна работа: струва му се, че всичкитѣ мѣста сж му познати, а пъкъ не може да ги познае; ужъ е неговата воденица, а като че ли не е тя! Опита се да я обиколи: нѣма край.

Ето ледъ. И вирътъ се чернѣе. Водата напиратъ съ шумъ отъ савака, щурти на водопади. Лъщатъ на месечината надвѣсенитѣ надъ стрѣмнината ледени висулки, а мразовитата пара лепне по заледенитѣ греди като сребърень скрежъ.

Всичко това отдавна е познато на воденичаря, и пакъ не може да си познае воденицата — свършено!

Спрѣлъ се воденичарътъ и се огледалъ.

— „Чудна работа“, мисли си той, — „кжде се намирамъ?“

А не забелязва, че все повече и повече се приближава къмъ вира, дето черната вода заедно съ парчета ледъ и бѣла пѣна се въртятъ като въ хуня.

Не чува той, какъ комай подъ нозетѣ му тече изъ савацитѣ съ ревъ водата и се излива на джга въ страшния виръ.

Като на сънъ, стариятъ воденичаръ отива на неминуема гибель.

Крчка още и и той се спрѣлъ, очудено загледалъ нагоре.

Вижда той, че отъ небето се отдѣлило свѣтло облаче и бързо-бързо пада къмъ земята.

— „Какви чудеса!“ — зачудилъ се воденичарътъ.

Облачето се приближавало бързо и, доде да се опомни воденичарътъ, предъ него се изпрѣчилъ цѣлъ сияещъ отъ бѣлоснѣжно облѣкло хубавъ небесенъ жителъ.